

Simon Márton

ÍGY TELT

Szétestem párszor. Voltak jobb napok. Elmosódott tetoválás lett a hajnali csönd.

Hetekig esett. Az ablakomból fákat láttam. Unom a fákat. A kavicsokat szeretem.

Aramlatok jöttek, és anticiklonok. Meguntam mindent, ami ehető.

Mindenütt rossz volt a kávé. A napok szétgurultak. Galambok csipkedték szét őket. Varjak.

Több mondatba is megpróbáltam beleírni, hogy „lombkoronaszint”, de egyik

sem lett igazán erős. Sodortam cigit hóesésben.

Egyszer mosogatás után arcot mostam kiázott, vegszerszagú kézzel, és az a szó jutott eszembe, *anyám*. Lekottáztam egy mentő szirénáját. Sírtam is. Igaz, csak kétszer.

A szemét 90%-án szavak voltak, ezt hívtuk léleknek. Sóhajtani kéne. Sóhajts. Sóhajts.

Aludni lehetetlenség volt. Egy bomba volt az ágyam. Erre keltem. Ültem egy sötét, üres csarnok hátsó sarkában egyedül, és vártam, hogy bosszút álljanak rajtam a csempék. Pisilni kellett.

A ruhám alatt volt még egy csomó arcom. Csak mindig fáztam.

Valaki rám nézett és felnevetett. Sós volt a bőre.

Csak pillanatok és pillanatok voltak. Kitörések, protuberanciák.

Álmodtam veled. Megkérdezted, szerintem mi a boldogság. Mosolyogtunk.

Azt válaszoltam: egyszer valaki épp kiverte a szomszéd fürkében, a pályaudvar vécéjében,

utána napokig boldog voltam. Úgy éreztem, muszáj.

Úgy gondoltam rád, mint az árnyékomra. Pedig már új árnyékom volt.
Hogy a számba venném-e a lábad, vagy megütnélek inkább.
Hogy mi a franc lesz most az életemmel. Ezen gondolkodtam teregetés
közben.

Mint a nyelvem alá elásottak nevetése, hullámzott a tenger.
A felhőkön vadludak lépkedtek. Csónak és gránit.
Voltak napok. Méteres sókupacok mélyére temetett táncosok.

Sokat gondoltam a hattyúra is, ami a pincénkben él. A szélre. Reggel.
Egy másik bolygón. Semmi nem volt. Szavak, ízetlen kekszek, fák, meg
félelem.
Múanyagflakon csapvízzel, telt az idő.

KÖZ

Egyedül maradtam a közepén.
Na, nem a közepén, talán a közepe táján egy kicsit balra,
és nem egészen egyedül, ha a felhők közt felsejlő
vadludak csapatát számításba vesszük.
Kihoztam magammal a tükröt, hogy zavartalanul
figyelhessem, a hátam mögött hogyan sötétedik.
Hasznom rég semmi. Azért tartanak, hogy alkalmanként
kijöjjenek ide az erdőbe hallgatózni,
nehogy hangtalanul kelljen kidőlnie a fáknak,
vagy ugyanitt álldogálva éjszakánként néha
annyit mondjak az esőbe: *az ajtók
záródnak.*

A ködös, hajnali foci pályán,
a falu határában,
a buszmegállón túl,
a repceföld mellett,
a halványszürke ég alatt,
magányos róka áll

a távolabbi kapuban.

Ez nem egy igazgyöngy a számban, ez egy nyugtató.

A koponyád kitöltő habos, tejfehér krizantém.

A kép nem halványodik, csak a papírhordozó károsodásai fenyegetik.

Felhő fekszik a tájon, fodros, tömött, finom,
alatta a partszakasz horpadásai,
az őshonos zárvatermők, a bezárt bódék mellett
a konténerrek, a fekete zsákok, a fehér zajszerű zúgás,
kontrasztos, egyszerű,
napszak, évszak, tetszés szerint,
és ennek tetején az árva felhő, fodros, tömött, finom,
fekszik odafent, egyik keze a feje alatt, a másiktól telefon világít az arcába,
és hiába, hiába üvöltözöl neki letről, nem hall, nem figyel.

(kollotípa, 19.8x19.9cm

2017

magántulajdon)

Ne haragudj, ideadnád azt a verebet?

Nem azt, a másikat. Köszönöm.

Semmit, csak lenyelem, és akkor ő lesz bennem mától a lélek.

A hangsúlyaid a kihalt, esős parkban,

a mondatok rég lehullottak róluk. Kopáran állnak.

A bokrokon a hajszálaid.

Ideje indulni.

Ez nem egy nyugtató a számban, ez egy igazgyöngy.

A bőröndöt a küszöbre, amíg

magamra gombolom egy nyúzás fájdalmát.

LÁZ

Betonból vagyok.

Ezt mondtam végül a gyógyszerhárosnak,
pedig odafelé, a parkon át, többször is elismételtem magamban,
mit kell majd kérnem. *Csillapító*, az milyen vicces szó, nem?
Csak megszédültem kicsit, mire felállt a pultba rakott tévéje mellől.

A hírolvasók hangjának citromszaga van.

Büszkén jelentjük, hogy Dicsőséges Népköztársaságunk a világ valamennyi országát
maga mögé utasítva tegnap elsőként juttatott el egy embert a Nap felszínére!

A bátor úrhajós, hogy elkerülje az irtózatos hőt, éjszakára időzítette a landolást!

Hazaérkezése ma délután várható! Fogadjuk Hóshöz méltó köszöntéssel!
Köszönöm.

Úgy érzem magam, mint egy oda nem illő szó egy
értelmetlen mondat végén, amit az autocorrect szűrt seb kezelése.

Ugyanaz a park. Minden perc másik ős.

Ugyanaz az élénksárga levél 100 000 másolatban a földön.

Mindjárt mehetünk, csak még ott állok annál a fánál.

Rég láttalak. Kedves tőled, hogy itt vagy, annak ellenére,
hogy egyébként tudom, hogy nem vagy itt. Persze, kísérv el
egy darabon, csak majd ne sértődj meg otthon, ha beveszem ezt,
és attól utána megint nem leszel. Hogy vagy? Mesélj. Már épp akartam
írni.

A bűvésznő akkor egy méretes késsel, lendületes mozdulatokkal lukat vág
segítője mellkasába,

majd ebbe a lukba óvatosan belehelyezi az asztalon álló mécseset.

Vér. A közönségből többen rosszul lesznek.

Szóval minden a régi.

Időnként még elképzellek meztelenül. Egy kicsit zavar, hogy ezt bármikor, bármilyen pózba sikerül, viszont az nem megy, hogy valami életszerűt csinálsz.

Mondjuk a Nap felszínén sétálsz velem – – –
A háttérben lassú szintetizátorzene. A horizont rózsaszín,
a lábunk alatt sárga izzás. A fejünk fölött hullócsillagok.
Az ég fekete, a ruhánk fehér. Nevetünk. Itt vagy.

...körülbelül 150 millió km távolságra van, ami fénysebességgel 8,3 perc.

Pocsolyát átlépni.
A sírhatnék okának elfelejtésén nevetni.
Ritmusra szédülni.

Mászókán aludni.

Vízó I. (szitanyomat, 1991)